

בש"פ 6318/18 - ליאור איתח נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6318/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: ליאור איתח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 9.8.2018 במ"ת 13474-07-17

בשם העורר: עו"ד אלי בניה; עו"ד תמיר מרום

בשם המשיבה: עו"ד מסעד מסעד

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) מיום 9.8.2018 במ"ת 13474-07-17, במסגרתה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום הליכי המשפט נגדו.

רקע עובדתי

1. ביום 6.7.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע כתב אישום נגד העורר ונאשמים נוספים, המונה שורת אישומים, והמייחס לו, בין היתר, עבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות וגניבה, החזקת נשק, נשיאה והובלה של נשק.

2. בקצרה ייאמר כי על פי עובדות כתב האישום, העורר, אשר עסק כקבלן שיפוצים בבסיס צבאי בדרום עמוד 1

הארץ, ואחיו, אבישי איתח (להלן: אבישי או האח), קשרו קשר לפרוץ לנשקיה בבסיס, תוך ניצול גישתו של העורר אליו. בהמשך לכך, ביום 26.5.2017 פרצו העורר ואחיו לנשקיה וגנבו ממנה 33 רובי M-16. מספר ימים לאחר מכן מכרו השניים 23 מן הרובים, בין היתר, לנאשמים נוספים ולאדם אחר, אשר לימים חתם על הסכם "עד מדינה" (להלן: עד המדינה).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר הגישה המשיבה בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי קבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורה לחובת העורר, והורה על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו. תסקיר שירות המבחן העלה תמונה שלילית ולא נכללה בו המלצה לשחרר את העורר ממעצר. לפיכך, ובשים לב לחומרת העבירות בהן מואשם העורר, הורה בית המשפט המחוזי ביום 7.12.2017 על מעצרו עד תום ההליכים בעניינו. ביום 27.5.2018 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו וזו נדחתה ביום 29.5.2018.

4. ביום 17.6.2018 הגיש העורר בקשה נוספת לבית המשפט המחוזי לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו. במסגרת הבקשה נטען כי לאחר סיום שמיעת עדותו של עד המדינה חל כרסום משמעותי בתשתית הראייתית העומדת לחובתו של העורר, המצדיק עיון מחדש בדבר מעצרו. טענה זו נשענה על מספר אדנים: הפגישה שערכו עד המדינה, העורר ואבישי בביתו של העורר, הייתה פגישה אקראית ולא מתוכננת; השיחה על אודות עסקת הנשק התקיימה במרפסת הבית בשעה שהעורר נכח בחדר אחר; לאחר פגישה זו לא התקיים קשר נוסף בין העורר ובין עד המדינה; אבישי לא הזכיר בפני עד המדינה כי העורר היה בין הפורצים לנשקיה; ועוד. לאור האמור סבר בא-כוח העורר כי מעדותו של עד המדינה עולה תמונה של מעורבות מינורית, אם בכלל, של העורר במעשים המיוחסים לו, וכי אין בה כדי לחזק את הראיות הנסיבתיות הנטענות ביחס למעורבותו.

5. ביום 9.8.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר וקבע כי התשתית הראייתית בעניינו של העורר במקומה עומדת. בהחלטה צוין כי בחומר הראיות לא חל כרסום משמעותי וכי גרסתו של עד המדינה נותרה עקבית. עוד נקבע כי אף עילות המעצר שעמדו לחובת העורר, עומדות במשנה תוקף. נגד החלטה זו מכוון הערר שלפני.

6. לטענת העורר שגה בית המשפט המחוזי עת דחה את בקשתו לעיון חוזר בהסתמך על כרסום ראייתי ביחס לעדותו של עד המדינה בלבד, ובהתעלם מהמצב הראייתי הכולל, השומט את הקרקע מתחת להחלטת המעצר המקורית. כך מונה העורר, בין היתר ומעבר למה שנטען בבית המשפט המחוזי, מספר כרסומים ראייתיים שעיקרם ושעליהם יש לתת את הדעת: כלל מעורבותו של העורר, כפי שזו נלמדת מעדותו של עד המדינה, מינורית; ממחקרי תקשורת עולה כי אחיו של העורר אכן בבסיס לבדו ביום 22.5.2017, דבר השומט את טענת המשיבה כי האח שהיה המבצע העיקרי לעבירה היה צריך את עזרת העורר על מנת להתפרץ לבסיס; מעדותה של החיילת אשר שמרה במתחם הנשקיה במועד הרלוונטי עולה כי הגישה לבסיס הייתה חופשית ועל כן לא היה צורך בעזרתו של העורר על מנת להיכנס לתוכו.

7. מנגד, המשיבה התנגדה לשחרור העורר. לטענתה העורר מרחיב את חזית הדיון ומעלה טענות אשר לא הועלו לפני בית המשפט המחוזי. כך, בעוד שהדיון לפני בית המשפט המחוזי ביום 17.6.2018 עסק בטענות העורר בדבר עדותו של עד המדינה בלבד, ועל כן גם החלטת בית המשפט המחוזי עסקה אך ורק בטענות אלו, בערר הרחיב

בא-כוח העורר את היריעה לטענות נוספות שלא נידונו לפני בית המשפט. לגופו של עניין, נטען כי טענות העורר הן טענות "ערעוריות" באופיין, אשר חלקן הועלו מספר פעמים לפני בית המשפט המחוזי ונדחו במספר החלטות קודמות. באשר לטענות העורר בדבר כרסום בראיות נטען, כי לא חל כל שינוי בגרסתו של עד המדינה וחלקו של העורר בעבירות המיוחסות לו נשאר בעינו. המשיבה אף התייחסה בתמצית לטענות העורר אשר לא הועלו לפני בית המשפט המחוזי: אין באיכוננו של אבישי בבסיס לבדו ביום 22.5.2017 כדי ללמד כי גניבת כלי הנשק נעשתה באותה העת או כי היה ביכולתו להתפרץ לנשקייה ללא עזרת העורר; עדותה של החיילת אשר שמרה במתחם הנשקייה על אודות "הכניסה החופשית לבסיס" נסובה על מתחם זה בלבד ואין בה כדי ללמד על הגישה הכללית לבסיס ועל כן היא אינה עומדת בניגוד לטענת המשיבה כי מעורבות העורר הייתה נדרשת לשם חדירה לבסיס.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בכתב הערר על נספחיו ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

9. על פי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), ניתן להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצר עד תום ההליכים בטענה של כרסום בראיות. לצד זאת, נקבע בפסיקה כי במסגרת בקשה לעיון חוזר, אין מקום לטענות "ערעוריות" הנסובות על החלטת המעצר הראשונית. עוד נקבע כי בשעה שבקשה לעיון חוזר נסמכת על טענה לכרסום בחומר הראיות, הרי שיש להראות "כרסום מהותי" בחומר הראיות ושמדובר ב"מהפך ראייתי" (ראו למשל: בש"פ 5929/17 פלוני נ' מדינת ישראל (30.7.2017)). לא די בשינוי של מה בכך על מנת לקבל טענה זו. לכך יש להוסיף כי יש משקל לנסיבות המקרה, לצד עוצמת עילת המעצר ביישום כלל זה (וראו: בש"פ 7827/17 סוסן נ' מדינת ישראל (15.11.2017)).

10. לא מצאתי כי בענייננו חל כרסום ראייתי ממשי, באופן שיש בו כדי להצדיק שינוי החלטה בדבר מעצר העורר עד תום ההליכים. מעדותו של עד המדינה עולה כי אף שהעורר לא נכח בסמוך לאבישי ולעד המדינה בעת שאלו סיכמו על אודות פרטי עסקת הנשק, הרי שזה סמך את ידו על ההסכם שנרקם בין השניים באופן אשר אינו משתמע לשני פנים. למעלה מן הצורך אציין כי אף באשר ליתר טענות העורר על אודות כרסום ראייתי, וחרף העובדה כי טענות אלו לא נטענו לפני בית המשפט המחוזי במסגרת ההחלטה עליה הוגש ערר זה, לא ראיתי כי חל כרסום ראייתי משמעותי המצדיק את שחרור העורר. אין בעדותה של החיילת אשר שמרה במתחם הנשקייה סמוך למועד הפריצה בכדי להחליש את חומר הראיות נגד העורר. עדות החיילת נגעה למתחם הנשקייה בלבד, כאשר מטבע הדברים מניעת כניסה מצד גורמים לא רצויים נעשית באמצעות השמירה ההיקפית על הבסיס, ועל כן לא ניתן להסיק מעדותה כי עזרתו של העורר לא הייתה נדרשת.

כך גם בנוגע לטענות בדבר מחקרי התקשורת בהם אוכן אבישי לבדו בבסיס. לא ניתן ללמוד מהעובדה שאבישי שהה בבסיס לבדו כי היה ביכולתו לפרוץ לתוך הנשקייה ולגנוב את כלי הנשק ממנה ללא עזרת העורר, אשר כאמור נהנה מגישה חופשית לבסיס ולנשקייה.

11. לכך יש להוסיף כי נוכח העבירות בהן מואשם העורר נשקפת ממנו מסוכנות רבה. עבירות בתחום הנשק הן "עבירת ביטחון" כהגדרתה בסעיף 35(ב) לחוק, המקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית. בית משפט זה עמד לא פעם על

החומרה היתרה הטמונה בעבירות נשק וסחר בכלי נשק, המובילה לכך שרק במקרים חריגים ייעתר בית המשפט לשחרור לחלופת מעצר בעבירות אלו (בש"פ 6361/18 מדינת ישראל נ' אגבאריה (7.9.2018)); בש"פ 18/4744 מדינת ישראל נ' לביא, פסקה 15 (23.7.2018); בש"פ 1017/16 ג'ית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.2.2016)). בשים לב לכך הרי שנדרש כרסום של ממש בעוצמת הראיות על מנת להביא לשינוי ההחלטה בעניינו של העורר, וכזה לא נמצא.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ט (17.9.2018).

שׁוֹפֵט
